

KRUTÉ
žij

R. A. SMYTH

BARONET

Kruté lži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

R. A. Smyth

Kruté lži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRUTÉ
žij

KRUTÉ *lži*

Pacific Prep 2

R. A. SMYTH

 BARONET

BRUTAL LIES COPYRIGHT © 2021 R.A. SMYTH

Translation © Jana Divišová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2781-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2787-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2788-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2782-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Varování:

Tato kniha je temná romance, proto může obsahovat nepříjemné pasáže. Než se pustíte do čtení, ujistěte se prosím, že ve vás nevyvolávají negativní pocity:

- Nejednoznačný souhlas se sexuálním aktem
- Opakované bránění v dosažení orgasmu
- Sex mezi osobami, které se vzájemně nenávidí
- Explicitní sexuální scény
- Násilný obsah
- Temná témata
- Postavy s traumatickou minulostí, která je v textu zmiňována
- Tato série je reverzní harémová romance, tudíž hlavní ženská hrdinka skončí s více než jedním milencem

Jde o sérii čtyř knih, které skončí happyendem.

Playlist

Just Tonight – The Pretty Reckless
Wolf in Sheep's Clothing – Set it Off
I Miss the Misery – Halestorm
Maybe – Sick Puppies
Kill Me – The Pretty Reckless
Nightmare – Halsey
Greater Things – Ashes Remain
No Life – Dark Station
Body Bag – Machine Gun Kelly
Hate (I Really Don't Like You) – Plain White Ts
Set Me Free – Pop Evil
Last Stand – Adelitas Way
DEVIL – Shinedown
Dead Yet – Gabriel Black
Without You – The Kid LAROI
Let Me Be Your Superhero – Smash Into Pieces
Bad Habits – Ed Sheeran
Man or a Monster – Sam Tinnesz, Zayde Wolf

Prolog

Hawk

JAKMILE DORAZÍM DOMŮ, neztrácím ani vteřinu, hodím si věci do pokoje a začnu prohledávat dům. Pokud je Hadley vážně moje sestra, musí tu někde být ukryté něco, co by to dokazovalo. Ne snad, že bych pochyboval o Westovi nebo o těch pitomých laboratorních zprávách, ale proč se v tom sakra musel vůbec šťourat?

Zamířím rovnou do tátovy kanceláře, kde má svůj trezor. Zadám kód, vytáhnu různé složky a šanony a procházím je, jestli v nich nebude něco, co se týká Hadley.

Nedaří se mi najít vůbec nic. Frustrovaně zasténám. Má tu nějaké nedůležitě vyhlížející pracovní papíry, pojistky, doklady o vlastnictví domu. Dokonce jsou tu i naše rodné listy a pasy, ale nic, co by naznačovalo cokoli o dávno ztracené dceři.

Je možné, že se West spletl?

Prohrábnu si vlasy, rozhlédnu se po místnosti a pak proberu zásuvky. Prolistuju dokonce i knížky v knihovně pro případ, že by byla mezi stránkami tajně schovaná fotografie. Nic. Nemá tu po ní ani stopa.

Přemýšlím, kde jinde by mohli něco schovávat, a vy-
dám se nahoru po schodech. Místo doprava ke svému
pokoji zamířím vlevo a otevřu dveře apartmá rodičů.

Nebyl jsem tu od doby, kdy jsem byl malý kluk,
a i tehdy jsem sem směl jenom málokdy. Obvykle jen
tehdy, když jsem měl noční můry, a to nebývalo moc
často. Většinou si s tím poradila chůva, pokud jsem
zrovna nějakou měl. Rozhlédnu se po upravené ložnici
s úhledně ustlanou postelí a dokonale naaranžovaný-
mi dekorativními polštářky. Nejdřív prošmejdím jejich
noční stolky, ale ani tam nenajdu nic užitečného.

Přejdu do přilehlé šatny, odsunu stranou svetry
a boty, prohledám police a pak si kleknu na zem a pro-
hrabu se hromadou krabic od bot.

Už to chci vzdát, ale vtom si všimnu malého trezo-
ru, zastrčeného v levém zadním rohu skříně. Naklo-
ním se blíž k němu, dívám se na něj a hlavou se mi
honí myšlenky, jaká tajemství by mohl skrývat. Ví-
m, že v něm nebudou šperky ani důležité dokumenty –
všechny tyhle věci jsou uloženy v hlavním trezoru,
který jsem před chvílí prohledal. Tak co by mohlo být
schované v tomhle?

Zadám na číselníku standardní PIN, který táta po-
užívá všude. Ani mě nenapadne, že by mohl být jiný.
Překvapí mě, když trezor zapípá a na displeji se roz-
bliká červený nápis *error. Jaký jiný PIN by to sakra
mohlo mít?*

Nechápavě civím na číselník a zvažuju možnosti.
Pak zkusím svoje datum narození, 0108. Na displeji
se opět objeví hlášení o chybě. Zmateně vyzkouším
pár náhodných možností, abych zjistil, jestli budu mít
štěstí.

Po několika dalších protivných pípnutích si nešťast-
ně povzdechnu a pátrám v mozku po další kombinaci.

Něco osobního, co by mohlo souviset s Hadley... nebo se mnou. Nebo s námi oběma?

Napadne mě zadat 8946 – čísla, která znamenají T-W-I-N.

Displej zeleně blikne, dvířka cvaknou a ozve se uspokojivý zvuk odemčení zámku. Chvíli na to nevěřícně zírám s otevřenými ústy – vážně? *Zasraný dvojče?* – a pak dvířka otevřou. Uvnitř je jenom malý štůsek dokumentů, nic víc.

V břiše pocítím záchvěv nervozity. Vezmu tu hromádku a zadívám se na horní stránku. Je to fotka. Jsou na ní dvě batolata – kluk a holka, oba mají světlé blondě vlasy a rošťácké pohledy – sedí ve vysokých židličkách, s tvářemi umazanými od jídla, a smějí se na sebe. Oči holčičky září a v těch chlapečkových je potrhlá veselost. Nic, co by patřilo k dospělým, kteří se z těch dětí staly.

Se zvláštním svíráním v žaludku odložím fotku stranou a prolistuju zbytek papírů, než narazím na rodný list. Così mi cuká kousíčkem mozku, nějaká vzpomínka, kterou nedovedu pochopit. Když si přečtu jméno Elisabeth Jane Davenportová, ovládne mě podivná povědomost.

Hawk a Elisabeth.

Zní to hrozně povědomě. Jako bych to už slyšel stokrát, ale *nepamatuju si*, že bych to kdykoli slyšel.

Neumím si Hadley představit jako Elisabeth. Zní to hrozně snobsky nebo něco na ten způsob. Vůbec se to k ní nehodí. Je to jméno, jaké by měly mít všechny ty povrchní bohaté holky z Pacu, ale ne Hadley. Nikdy nebyla jednou z nich, nepatřila do stejného světa jako my ostatní, tak proč by se nemělo odlišovat i její jméno?

Nejvíce mě zaujalo datum narození na rodném listě. Je úplně stejné jako moje, což potvrzuje moje pode-

zření. Nejsme jenom sourozenci, jsme zatracená dvojčata – pochopitelně za předpokladu, že *to je* Hadley, i když nemůžu popřít, že je čím dál těžší tuhle domněnku vyvrátit.

Nejsem si jistý, co si o tom mám myslet, a tak popadnu krabici od bot, vysypu z ní předražené lodičky od Manolo Blahnika a strčím do ní obsah trezoru. Zvednu první fotku, kterou jsem si prohlédl, zarazím se a ještě jednou si prohlédnu veselé úsměvy na tvářích batolat; potom ji zastrčím do zadní kapsy kalhot a rozhodnu se zapomenout na to, že jsem ji kdy držel v ruce.

Rychle apartmá rodičů opustím, než se vrátí domů a najdou mě tu slídit, a píšu klukům.

Hawk: *Něco jsem našel.*

Mason: *A co?*

Hawk: *Ukážu vám to dneska večer.*

Večer, když kluci přijdou, pustím v televizi nějaký fotbalový zápas a nechám ho běžet jako zvukovou kulisu. Ověřím si, že jsou dveře do pokoje zavřené pro případ, že by sem přišli rodiče – což se nestává zrovna často –, a rozdám klukům piva.

Sotva se můj zadek dotkne křesla, spustí West palbu otázek.

„Tak co jsi teda našel?“

S povzdechem zvednu krabici ze židle. Natáhnu se dopředu, abych ji položil na stolek, ale West se ke mně nakloní, vytrhne mi ji a sundá víko. Potichu a dlouho si prochází všechny dokumenty, než se podívá na rodný list.

Mason se nakloní těsně k němu a nakoukne mu přes rameno, aby na dokumenty viděl. Cam se naopak dívá na krabici, jako by mohla za to, jak dopadl jeho *vztah* s Hadley.

Masonovi i Westovi se při prohlížení fotografií rozšíří oči.

„Sakra, nevěděl jsem, že se umíš usmívat,“ zasměje se Mason a já po něm hodím víčko od lahve.

„Jako děti jste byli oba docela roztomilí. Myslím, že takhle malého jsem tě ještě nikdy neviděl.“

„Jo,“ přisvědčím a přejdu Westovu zmínku o tom, jak vypadám roztomile. Nikdy jsem kurva nevypadal *roztomile*. „Asi všichni víme proč.“

„Takže je to pravda?“ zeptá se Cam a prohlíží si fotky ve Westových rukou, jako by to byla bomba, která se chystá co nevidět vybuchnout, a ne jenom nevinné obrázky. „Opravdu je to tvoje sestra?“

Pokrčím rameny, protože na to úplně jednoznačnou odpověď nemám. „Vypadá to tak. I když je asi možné, že by to dítě na fotkách nebyla ona.“

Je to nejspíš úplně na hovno, že část mě doufá, že by to mohla být pravda, ale už když to vyslovuju, je mi jasné, že to je jenom zbožné přání. Westův výraz v mrtvolně bledé tváři to jen potvrzuje.

„Je to ona,“ ujistí nás.

Mason svraští obočí a nad něčím přemýšlí. „Jak se sakra dostala do pěstounské péče? A po všech těch letech se jen tak náhodou objevila v Pacu? Jaká je pravděpodobnost něčeho takového?“

„Je to kurevsky nepravděpodobné.“ Není možné, aby to byla jen zasraná náhoda. Děje se tu mnohem víc, než co víme, a já kurva nejistotu nemám vůbec rád.

Odloží poslední fotografii a konečně se dostanou k rodnému listu.

„Jmenuje se Elisabeth?“ Hlas se mu na konci věty zadrhne a zlehka nakloní hlavu, jako by se mu to jméno nehodilo k dívce, kterou poznal.

Cam zvedne hlavu a upře oči na Masona. „Co jsi to právě řekl?“

Všichni tři se na něj otočíme, zmatení jeho nevraživou reakcí. Jasně, tu holku nenávidí, a má k tomu důvod, ale je to jenom zatracený jméno.

„Elisabeth?“ zopakuje pomalu Mason a nechápavě se na Cama zadívá.

Cam se bleskurychle vymrští ze židle, vytrhne Westovi dokument z rukou a v touze si ho prohlédnout ho málem roztrhne.

„Dávej pozor!“ vyštěknu, ale ten kretén mě ignoruje. Podívá se na rodný list, na vlastní oči si ověří, že se skutečně jmenuje Elisabeth – kolikrát se to sakra ještě musí zmiňovat? –, a zbledne ve tváři.

„Came.“ West promluví mírnějším tónem, položí dlaň na Camovo předloktí a vytrhne ho z toho zasraného transu, do kterého se dostal. „Co se děje?“

Dívá se na nás, úplně vidím, jak mu to v hlavě šrotuje, a v jeho rysech je vidět kromě zmatku ještě něco mnohem temnějšího.

„Můj táta ji zná.“

„Cože?“ ptáme se všichni tři najednou.

„To není možné,“ odmítám rázně.

„Proč si to myslíš?“ zeptá se West a stejně jako já se na Cama upřeně dívá.

„Na posledních plaveckých závodech jsem slyšel, jak říká její jméno,“ vysvětluje nejasně, vrací se v myšlenkách do toho dne a snaží se vybavit si, co se stalo. „Neslyšel mě, jak se k němu blížím, ale já slyšel, jak říká *Elisabeth*. Díval jsem se tím směrem co on, ale na tribuně jsem nikoho, kdo by se tak jmenoval, neviděl.“

Posměšně mávnu rukou. „Mohl mluvit o komkoli.“

„Díval se přímo na ni,“ vyhrkne Cam a obrátí se ke mně. „Díval se přímo na ni a pak se mě zeptal, kdo to je. Tvrdil, že nevěděl, že je v Pacu nová stipendistka, a chtěl se ujistit, že škola udělala všechno, co bylo třeba.“

Chvilí přemýšlím o tom, co říká, ale nic z toho mi nedává smysl. „Takže... co to znamená?“ zeptám se nakonec. „Že ji zná?“

„A co jiného by to mohlo znamenat?“ opáčí Cam.

„Myslím, že o ní musí vědět všichni naši rodiče,“ míní West. „Je možné, že by ji poznal?“

„Z doby, kdy byla batole?“ odfrknu si a ukážu rukou na hromádku fotek. „Nevypadá vůbec jako v tom věku.“

„Ne,“ procedí Cam mezi zuby, přes rty mu přejede úšklebek a zavrtí hlavou. Oči má stále přimhouřené, jak se snaží poskládat dohromady všechny kousky skládačky. „Zná mého tátu. Musí to tak být. Nic jiného nedává smysl.“

„Ale jak by ho mohla znát?“ ptá se Mason. „Jak by kurva mohla holka, co vyrostla v pěstounské péči, znát tvého tátu?“

„Nevím,“ vycení Cam rozčileně zuby a zvedne ruce do vzduchu. „Možná ji nějak vystopoval a přivedl do Pacu?“

„To by ale nebyl překvapený, že ji vidí na tvých plaveckých závodech,“ namítne Mason.

„No tak s ním možná spí,“ prohodí Cam.

Všichni mlčíme, proti tomu nemá nikdo z nás žádnou rozumnou námitku.

„A co ten zápisník?“ zeptá se nakonec West. „Měla v něm údaje o všech našich rodičích. To dělala proč?“

„Kvůli vydírání?“ Cam má očividně spoustu možných teorií. „Možná se rozhodla mého tátu vydírat a využila k tomu nás a všechny ty informace, co si zjistila o našich rodičích?“

Pomalu přikývnu a snažím se to zpracovat. Není to úplně nerealný předpoklad. Sakra, je to to nejlepší, co máme, je to jediná teorie, která zapadá do těch pár kousků skládačky, které známe.

„Jestli tvůj táta ví, kdo je,“ začne West a podívá se na Cama se stejnými otázkami, jaké si klademe i my ostatní. „Jak to, že jí to nikdy neřekl? Rozhodně nevěděla nic o tom, že je Davenportová,“ trvá znovu na svém, už asi po padesáté, kurva.

Je si naprosto jistý tím, že ho netahala za nos. Já si tím ale tak jistý nejsem. Dala dost jasně najevo, že s námi dokáže manipulovat a tahat za nitky podle svého rozmaru. Nevěřím jí ani slovo.

Zdá se, že na to nikdo nemá žádnou odpověď, jen se díváme jeden na druhého.

„Potřebujeme víc informací. Potřebujeme toho zjistit víc o ní, dozvědět se, odkud přišla a jak se mohla setkat s Camovým tátou.“ Ostře se zadívám na Westa. „Musíš trochu zapátrat.“

Sevře rty, ten nápad se mu dvakrát nezamlouvá, ale neodporuje, jen souhlasně přikývne hlavou. „Uvidíme, co se mi podaří najít.“

Na Štědrý den je v domě hodně rušno, protože personál pobíhá sem a tam mezi kuchyní a jídelnou a chystá se na příchod hostů. Všechno je vkusně vyzdobené, se stromečkem a dalšími vánočními dekoracemi, v marné snaze naladit nás všechny na sváteční atmosféru.

Naše rodiny večeří o svátcích společně a rodiče si obyčejně najdou ve svém nabitém programu čas, aby přišli domů a zkontrolovali nás, ať už záměrně, nebo nechtěně.

Rodiče kluků přijedou odpoledne, takže můžeme zasednout ke společné večeři. Táta si mě vzal dneska ráno stranou, aby mi řekl, že si s námi po večeři potřebují promluvit, takže nemáme zmizet hned po jídle.

Rychle napíšu klukům a ti potvrzují, že jim bylo řečeno totéž.

Probírali jsme spolu, o co by mohlo jít, a shodli jsme se, že nám nejspíš konečně prozradí, čím si jejich společnost Nocturnal Enterprises ve skutečnosti vydělává většinu peněz. Ostatně chtějí, abychom pro ně za pár měsíců začali pracovat. Dřív nebo později nám to říct musí.

Samozřejmě mají několik měsíců zpoždění.

Během prázdnin jsme hledali něco, co bychom mohli použít proti nim; chtěli jsme je mít čím vydírat, aby nás nechali ještě pár let žít po svém. Abychom mohli jít na vysokou a prostě si užívat mládí. West se hrabal v jejich firmách, jestli tam něco nenajde, a našel něco kurva velkého.

Nejdřív to tak nevypadalo, ale čím hlouběji se v tom vrtal, tím bylo jasnější, že Nocturnal Enterprises není nic víc než zástěrka pro zkurvené sračky, do kterých jsou ve skutečnosti namočení.

Ukázalo se totiž, že jejich podnikání má ještě jednu utajenou stránku – Nocturnal Mercenaries. Naši rodiče využívají svých konexí z legálních obchodních smluv s armádou k najímání lidí, kteří byli propuštěni a hledají lukrativní práci v soukromém sektoru. Z životopisů zaměstnanců jsme zjistili, že většina mužů, které najímají, má skvělý profesionální výcvik

ve speciálních jednotkách. V minulosti ovšem měli problémy s autoritami a agresivitou – a byli propuštěni se ztrátou všech poct. V tuhle chvíli se do věci vloží naši rodiče a nabídnou jim práci... zasraných žoldáků, přijímajících zakázky od nejružnějších pochybných grázlů, kteří chtějí zastrašit nebo ublížit někomu, s kým mají nevyřízené účty.

Říct, že jsme byli v šoku, by byl slabý výraz. Všichni jsme se snažili porovnat nově objevené informace s tím, co jsme o rodičích věděli, probrat svoje vzpomínky a zjistit, co nám uniklo a co nás mělo varovat už před lety.

A jako by toho nebylo dost, hned potom nám do života vpadla Hadley a celé to podělala ještě mnohem víc.

Je otázka, co pro mě bylo větší šok – jestli zjištění, že moji rodiče nejsou takoví, za jaké jsem je pokládal, nebo zjištění, že mám sestru, která je už šestnáct let nezvěstná a náhodou se objeví zrovna v době, kdy se začne něco dít.

Moji rodiče byli vždycky odtažití a zdálo se, že se o mě ani moc nezajímají. Teď, když o tom zpětně přemýšlím, napadá mě, jestli to nemělo něco společného s Hadley. Možná by to bylo jiné, kdyby se jí nestalo to, co se stalo. Je to další věc, kterou jí můžu mít za zlé.

V kapse mi cinkne mobil. Vytáhnu ho a vidím novou zprávu od Westa.

West: *J sme v domku u bazénu.*

West včera napsal do skupinového chatu, že našel nějaké informace o Hadley, a dohodli jsme se, že se dnes sejdem ještě před začátkem oslavy. Se vším tím

personálem v domě, co se tu potlouká, o rodičích nemluvě, je tu příliš mnoho očí a uší. Nemůžeme riskovat, že by nás někdo slyšel.

Cestou k domku se mi hlavou honí všechny možnosti, co by mohl West objevit. Tou nejlepší by bylo, kdyby zjistil, že to není moje sestra a tohle všechno byl jen hrozný omyl, ale pochybuju, že bych měl tolik štěstí.

Jestli opravdu šuká s Camovým tátou a vydírá ho, možná bychom jí mohli zaplatit, aby nás nechala na pokoji. Ačkoli si nejsem úplně jistý, jestli jí jde o peníze. Pohled, který mi věnovala, když jsem jí řekl, že právě vyhrála životní loterii, byl přesný opak toho, co jsem čekal. Kohokoli jiného z Pacu by klepla pepka, kdyby zjistil, že je Davenport nebo patří do rodiny někoho z nás. V jejich očích byste viděli jen symboly dolarů, ale v Hadleyiných ne. Naopak. Zdálo se, že ji obvinění, že v tom jede kvůli penězům, dost urazilo.

O co jí sakra jde? Prachy jsou hlavní motivace všech lidí, které znám. Proč je ona tak jiná?

Vklouznu do neosvětleného domku u bazénu. Zjistím, že ostatní tři kluci na mě už čekají. „Tak co?“ zeptám se a přejdu rovnou k věci. Nepotrvá dlouho, než se objeví jejich rodiče a zavolají nás, abychom strávili den s falešně zdvořilými úsměvy na tvářích a předstírali, že nás zajímá, o čem se spolu baví.

West vytáhne ze zadní kapsy srolovanou obálku, otevře ji a vytáhne několik listů papíru. S nečitelným výrazem mi je podává; rychle si je převezmu a prohlédnu si je.

„Co to má kurva být? Co to má znamenat?“ vyštěknu a nedokážu od stránek odtrhnout oči. Místo odpovědi to všechno vyvolává jen další zasrané otázky. Je

tu fotokopie pasu, jméno se shoduje s Hadleyiným, ale fotka rozhodně není její.

Na další stránce je fotokopie novinového článku, ve kterém se píše, že „Hadley Parkerová“ zemřela před třemi lety při autonehodě, a když přejdu k poslední, je to úmrtní list se stejným jménem.

Když se nedočkám žádné odpovědi, odtrhnu oči od papírů, které držím v ruce, a podívám se na Westa, v jehož očích vidím stejné otázky, jaké se teď honí hlavou i mně.

Hadley kurva ani není Hadley?

Ale když to není Hadley Parkerová, tak kdo to sakra je?

„To je všechno, co jsi našel?“ zeptám se Westa a mávnu na něj papíry.

„Zatím. Potřebuju víc času, ale budu pátrat dál.“

„Musíme zjistit, kdo je a proč tu je,“ zavrčím. West kývne hlavou, aby potvrdil, že se o to postará.

Chvilí poté nás zavolají dovnitř, aby celá tahle fraška mohla začít. Následující hodinu strávím popíjením bourbonu a přikyvováním v patřičných intervalech, když předstírám, že poslouchám, co říká pan Warren. Když personál oznámí, že je večeře hotová, vysílám v duchu děkovnou modlitbu k nebesům. Všichni jdeme do jídelny, abychom se usadili a povečeřeli.

Jsou tu všichni, dokonce i Westův nevlastní bratr, co se tu znenadání objevil – další zkurvený překvápko – a vypadají stejně nadšeně jako já.

Večeře probíhá vcelku klidně, naši rodiče si spolu povídají o práci a všem ostatním, co je mi úplně u prdele. Upřímně řečeno, v mysli jsem pořád v domku u bazénu, přemýšlím nad nově získanými informacemi a snažím se to celé pochopit.

Pokud Hadley není její skutečné jméno, tak je to

pseudonym. Proč by ho ale potřebovala? Jen proto, aby mohla chodit na nějakou podělanou přípravku? O tom silně pochybuju. Když ji nikdo z nás nezná, proč by měla potřebu tajit, kdo doopravdy je? Leda by se skrývala před někým jiným, třeba před nějakým drogovým bossem nebo pasákem ze svého starého života? Těžko říct. West nebyl schopen najít nic víc. Skutečná Hadley zemřela před třemi lety a až do doby zhruba před rokem, kdy naše Hadley převzala její identitu, neměla s tím vším nic společného. A pokud jde o to, kdo je moje sestra, nebyl West schopný najít vůbec nic. Ta holka je jako zatracený duch.

Mason mě pod stolem kopne do holeně; zamračím se na něj, pevně sevru nůž a přemýšlím, že ho po něm hodím.

Nenápadně škube hlavou směrem k protějšímu konci stolu, kde sedí můj táta, a mně dojde, že na mě asi musel mluvit.

„Promiň, co jsi říkal?“ zeptám se zdvořile, obrátím se na otce a ignoruju jeho nesouhlasné zamračení.

„Vysvětloval jsem, co se stane dnes večer,“ opakuje, a jeho slova mi nedávají smysl. Co se má sakra odehrát dnes večer? Myslel jsem, že půjde jenom o rozhovor.

„Dnes večer?“ ptám se a cítím se jako idiot. Koutkem oka pohlédnu na Masona, co on na to. Zdá se, že ho ta zpráva trápí stejně jako mě. Jasně, takže nejsem jediný, kdo o dnešním večeru nic nevěděl.

„Ano,“ řekne důrazně otec. „Všech pět vás bude muset prokázat loajalitu ke společnosti, než budete moci zaujmout svá právoplatná místa.“

„Všech pět?“ opakuju jako nějaký zatracený papoušek. Otcí to nejspíš začíná lézt na nervy, protože mě sjede přísným pohledem.

„Všichni čtyři,“ ukáže prstem na mě, Masona, Cama a Westa, „jako naši právoplatní dědicové dnes večer povstanete a budete se hlásit o své místo jako budoucnost naší společnosti.“

Nikomu neujde, že klade důraz na právoplatné dědice a dává tak Westovu staršímu bratrovi jasně najevo, že je jeho krev poskvrněná. Jako nejstarší narozené dítě měl sedět na Westově místě a vést jeho život, ale byl jen plodem hloupého úletu. Je nemanželský. Podle toho, co jsem pochopil, s ním Westův otec nechtěl mít nic společného, když dospíval, a předstíral, že neexistuje. Něco se ale muselo změnit, když tu dneska sedí.

„A co on?“ ušklíbne se West a zamračí se na toho chlapa – sakra, ani nevím, jak se jmenuje, natož to, co na něm Westovi tak moc vadí. West jako jediný z nás čtyř nejspíš nikdy nepoužije násilí, ale jeho napjatý postoj a nepřátelský pohled mi stačí, abych pochopil, jak blízko má k tomu, aby ho praštil. Kurva, jestli se tu tenhle chlap bude vyskytovat, budu si muset s Westem promluvit o tom, jaký s ním má problém.

„S ním máme jiné plány,“ vloží se do hovoru Westův otec. Nic nevysvětluje, jen upřeně hledí na Westova nevlastního bratra.

To, jak ten chlap skřípe zuby a dívá se na svého otce, je dostatečně výmluvné. Nenávidí ho. Zajímavé.

„Říkáš to, jako bychom měli přinést nějakou krvavou rituální oběť,“ zasměje se Cam v marné snaze zlepšit náladu u stolu. Bohužel to nefunguje, protože si nás naši rodiče prohlíží, jako by zkoumali, kdo z nás bude mít dost odvahy do toho říznout.

Co se to kurva dneska děje?

První kapitola

K *DO KURVA JSI? “*

V uších mi zní Hawkova slova.

Kdo kurva jsem? To je výborná otázka.

Jsem Elisabeth Jane Davenportová.

Jsem Hadley Parkerová.

Jsem D.

Všem se jim vyhýbám, od chvíle, kdy Hawk vystřelil z mého pokoje s hrozivým výrazem ve tváři, když jsem mu odmítla odpovědět. Vážně čekal, že mu vyklopím všechna svoje temná, nečistá tajemství jen proto, že to ode mě požaduje?

Moji pravdu si nezaslouží. Nikdo z nich si ji nezaslouží.

Po zbytek dne jsem zůstala zavřená v pokoji v obavách, že na mě budou čekat, budou se vyptávat a žádat odpovědi, které jim nemůžu dát.

Když večer někdo zaklepe na dveře, váhavě k nim zamírím. „Kdo je to?“ zavolám, ale neotvírám. Poslední dobou, kdykoli ty zatracené dveře otevřu, vřítí se dovnitř nějaký kretén, jako by mu to tu kurva patři-

lo – jo, jasně, technicky vzato jim to tu všem patří, ale tohle je můj bezpečný prostor. *Moje* útočiště.

„Holka, co sakra děláš, to si tam honíš frndu nebo co? Otevři!“

Protočím oči nad Emiliinými výrazy a napětí ze mě vyprchá. Odemknu dveře a otevřu je, abych ji pustila dovnitř. Vrhne se na mě jako šílená, až mě její krátký černý culík švihne do tváře, když mi omotá ruce kolem krku.

„Ach, holka, chyběla jsi mi!“ vykřikne a skoro kvůli ní ohluchnu, protože má rty těsně u mého ucha.

„Byly to jenom dva týdny,“ zasměju se a obejmu ji. Sakra, taky mi chyběla. Vzhledem k tomu všemu, co se stalo v minulém semestru, jsem vůbec nečekala, že si budeme znovu tak blízké, ale poté, co jsem ji oslovila v jídelně, se věci vrátily k normálu. Kromě toho, že jsem ji donutila slíbit, že bude při jídle sedět s ostatními stipendisty. Nechci, aby se dostala do potíží jen proto, že se mnou kamarádí, protože nikdo ze stipendistů se mnou teď nechce mít nic společného. Ne že bych se jim divila. Ale nerada bych, aby Emiliino přátelství s nimi kvůli mně utrpělo. „Jak ses měla o prázdninách?“

„Dobře,“ řekne a celá se rozzáří, když se ode mě odlepí, přejde k mé posteli, svalí se na ni a udělá si pohodlí. „Proběhlo to v klidu. Máma musela většinou přes den pracovat, ale strávily jsme spolu nějaký čas a dohnaly to. Bylo to fajn.“

Emiliina maminka je zdravotní sestra a má příšernou pracovní dobu, takže je pro ni obtížné ji častěji navštěvovat. Jsem ráda, že spolu mohly strávit trochu času.

„A jak ses měla ty? Bylo to tu strašidelné, když jsi tu byla sama?“

„Ne, bylo to fajn.“ Musím se kousnout do rtu, abych se nezačala usmívat, když mi hlavou prolétnou nemravné myšlenky na všechno to, co jsem během prázdnin prováděla s Beckem. Na noci strávené u něj, omotaná kolem něj, na to, jak jsme mluvili o úplných banalitách, a na odpoledne v jeho kanceláři, kdy jsme oba pracovali na vlastních věcech. „Chci říct, bylo divné být tu sama, ale bylo to klidné a příjemné.“

Jedna část mě jí chce o Beckovi říct, a to je samo o sobě dost překvapivé – nikdy jsem necítila potřebu někomu *cokoli* říkat. Jsem si jistá, že by mě neodsoudila, ale nemůžu myslet jenom na sebe. Emilii důvěřuju. Důvěra, to je další věc, jež pro mě není přirozená. *Co se to se mnou sakra děje, že se začínám otevírat a věřit lidem?*

Každopádně, Beck by se mohl dostat do velkých problémů, kdyby se o nás někdo dozvěděl, takže čím méně lidí to ví, tím líp. Alespoň zatím. Až budu mít za pár měsíců po maturitě, bude to už úplně o něčem jiném. Jen doufám, že pochopí, proč jsem to musela držet v tajnosti.

„Zní to dost nudně,“ zabručí a přiměje mě se usmát, když zvedne knížku, kterou jsem si četla předtím, než dovnitř vtrhl Hawk, a prolistuje stránky.

O Beckovi jí sice říct nemůžu, ale o něco se s ní podělit můžu. O něco, co mě svrbí pod kůží a přivádí mě k šílenství. A když se o to s nikým nepodělím, opravdu z toho zešílím.

„Hawk je můj bratr,“ vyhrknu.

Jen zlehka, Hadley. Opatrně.

Emilia na okamžik ztuhne a pomalu se mi zadívá do očí. Nakloní hlavu trochu stranou, jak se snaží posoudit, jestli jí náhodou nekecám.

„To má být pokus o vtip?“ zeptá se a nakrčí nos.

„Jestli jo, měla bys na tom ještě zapracovat. Možná začni s vtipy typu *ťuk ťuk, kdo tam* a z toho vycházej. Nebo možná vtipy nejsou prostě tvoje parketa. Smysl pro humor není dán každému.“

„Nedělám si legraci,“ řeknu vážně a zavrtím hlavou.

Zvedne obočí až k čelu; skoro čekám, že jí zmizí ve vlasech, a zírá na mě s otevřenými ústy. Vypadá jako ryba na suchu.

„Jak to? Kdy ses to dozvěděla? Věděla jsi to už předtím, než jsi přišla do Pacu? Proboha... a ví to Hawk? Vsadím se, že je děsně naštvaný. Znamená to, že se on a ostatní stáhnou?“ Chrlí na mě otázky, dokud jí nedojde dech, a když se nadechne, konečně mi dá příležitost dostat se ke slovu.

Posadím se na postel vedle ní a všechno jí řeknu. Jak měl West nějakou podivnou intuici – kterou do teď nechápu – ohledně Hawka a mě a nechal otestovat naši DNA. Jak přišla zpráva z laboratoře, potvrzující shodu vzorků, a jaký to pro mě byl šok. A o tom, jak reagoval Hawk, o naprostém znechucení a nepřátelství, které se mu zračilo ve tváři. Ten obraz se mi vryl do paměti navždy. A taky o tom, jak nemám ani tušení, co to sakra znamená a co s tím mám dělat.

Žaludek se mi svírá nervozitou, což se v posledních dvou týdnech stává pokaždé, když pomyslím na Hawka a na to, že mám rodinu – velmi bohatou a velmi zkaženou, ale přesto rodinu. Na to jsem už dávno přestala myslet. Jako dítě jsem často v noci nemohla spát a přemýšlela, co je zač a proč mě neměla ráda natolik, aby si mě nechala. Jak někdo může tak nenávidět dítě, že ho nechá v rukou naprostých psychopatů.

Nevím, co se stalo a jak jsem se v takovém životě ocitla. V hloubi duše zkrátka vím, že tohle odhalení

neskončí šťastným shledáním s rodinou. To málo, co o Davenportových – vlastně o všech čtyřech rodinách – vím, stačí k tomu, abych si tím byla jistá. K tomu přidejme všechny otázky, co se mi honí hlavou, a napětí, které mezi mnou a Hawkem panuje celý semestr.

Nemluvě o jeho nepředstírané nenávisti, kterou ke mně cítí; i úplnému idiotovi musí dojít, že celá takhle věc smrdí průserem, co už brzo vybuchne. Je to, jako když vidíte, jak se schyluje k autonehodě – celý svět se zpomalí, ale ať se děje, co se děje, nikdy není dost času hrozící srážku odvrátit. Nemůžete dělat nic jiného než stát a dívat se, jak se to stane. A já tu hromadu trosek vidím už teď, vidím, jak se všechno zpomalí, sleduju srážku vlaků, kterou bude můj vztah s Hawkem a vlastně i se všemi ostatními Davenportovými.

„To je šílený,“ vydechne Emilia, když skončím s vyprávěním. „Jako naprosto šílený.“

„To teda.“

„Jak získal West tvoji DNA?“

„Ten kretén se musel vplížit do mého pokoje.“

„Neuvěřitelné,“ zalapá po dechu. „Kretén!“

Pokřčím rameny. „Abych byla spravedlivá, možná jsem se taky občas vplížila do jejich pokoje na kolejích a zase se z něj vyplížila ven,“ přiznávám a v úsměvu se mi zvednou koutky úst, když si představím jejich zmatené obličeje, jak se snažili přijít na to, co se to sakra děje.

„Ne, to jsi neudělala,“ zachichotá se Emilia a laškovně mě plácne po ruce.

„Jo, to jsem udělala.“ Pohnu obočím, což ji rozesměje ještě víc.

„Panebože, holka, nemůžu uvěřit, že jsi z toho vyvázla bez přelámaných končetin.“

Nonšalantně pokrčím rameny. Nedokážu jí říct o tom, jak jsem zápasila s Hawkem, ani o tom, že bych se dovedla bránit, kdyby se mi pokusili ublížit. Nestojím o to, aby se vyptávala, jak to, že se umím takhle rvát, nebo aby si myslela, že jsem ještě větší blázen, než si myslí už teď.

Zbytek večera strávíme povídáním a doháněním restů. Pak Emilia vezme ze svého pokoje notebook a něco na zub a díváme se na film, dokud obě ne-usneme.

„Uvidíme se zítra na snídani?“ zeptá se s nadějí v hlase, když odchází k sobě.

Ušklíbnu se. „Radši ne,“ opáčím a cítím se trochu provinile. Ne snad, že bych nechtěla, ale nebudu se stavět mezi ni a stipendisty. „Myslím, že zítra na snídani nepůjdu. Vyhýbám se Hawkovi, jak to jen jde.“

Přikývne, jako že mi rozumí, ale tvář jí posmutní, když mi popřeje dobrou noc a vyklouzne ze dveří. Převléknu se do kratšasů na spaní a vytahaného trička a zalezu pod peřinu, kde mě rychle přemůže únava a upadnu do bezesného spánku.

Další den se Hawkovi i ostatním klukům vyhýbám, jak jsem řekla Emilii. Vynechám snídani a do učebny angličtiny vejdu zároveň se zvoněním. Cam má jako obvykle ledově chladný výraz a ani se nedívá mým směrem, když přijdu, což je mi nepříjemně povědomé. Doufala jsem, že vědomí, že jsem Hawkova sestra, by mohlo zmírnit jeho nenávist ke mně nebo alespoň znovu navázat nějakou komunikaci, ale zjevně jsem doufala marně. Naopak se zdá, že je ještě nervóznější než normálně, protože odsunuje svou židli co nejdál ode mě. Noha mu neklidně poskakuje, oči má upřené na tablet a předstírá, že vedle něj nesedím.

Protočím oči a rozhodnu se, že tuhle hru můžou

hrát dva. Takže ho taky ignoruju. Mám stejné právo být naštvaná jako on.

Když zvonek ohlásí konec hodiny, náhodou se dotkne rukou mé, když odsouvá židli. Při tom kratičkém kontaktu mi po ruce přeskočí elektrická jiskra. Ztuhne a zadívá se na svoje předloktí, jako by se pohnulo samo od sebe, proti jeho vůli.

Ten jediný nepatrný dotek ve mně vyvolá vzpomínky na našich pár společných intimních chvil. Jak to bylo zatraceně žhavé, když se na mě vrhl v knihovně a přiváděl mě k šílenství svým hbitým jazykem a obratnými prsty. A ten nadpozemský sex v šatně! Nikdy předtím jsem se necítila s nikým tak spojená. Ten pohled v jeho očích... no, ať už v něm tehdy bylo cokoli, je to dávno mrtvé, nahradil to vztek a nenávisť. I když mě šukal u dveří a využíval mě jen k tomu, aby ze sebe dostal negativní emoce, které jsem viděla vířit v jeho zakalených očích, pořád jsem cítila to spojení mezi námi. Intuitivně jsem věděla, že mi neublíží, jakkoli na mě vrčel a jeho drsné doteky byly příslibem bolesti. Nemám sakra ponětí jak, ale zkrátka jsem to věděla.

Zírá na mě, jako bych za to, co jiskří mezi námi, byla zodpovědná, a já se zarazím nad temnotou číšící z jeho pohledu. Před prázdninami byl jeho pohled chladný jako led, ale tohle je úplně jiná liga.

Co mám teď kurva jako dělat?

Zatne zuby, sebere z podlahy tašku, protáhne se kolem ostatních studentů a vyrazí z učebny, aniž by se ohlédl. Můžu jen sledovat jeho vzdalující se záda.

„To vypadalo dost hustě. Jsi v pohodě?“ zeptá se mě Emilia a stoupne si vedle mě, zatímco si skládám věci do tašky a zbytek studentů opouští místnost.

„Jo, to nic nebylo.“ Mávnu nad tím rukou a vytěsním pocit viny, který mi svírá žaludek.

Do prdele, těžko jsem zvládala jeho nenávistné pohledy plné bolesti, ale v tomhle pohledu nebylo ani stopy po Camovi, kterého jsem znala a měla ráda. Tryskala z něj taková zloba, že mě to skutečně vyděsilo. Až příliš mi připomínal někoho, na koho bych raději nemyslela.

Vytěsním to a společně s Emilií odcházíme na další hodinu. Až na samolibé pohledy, které po mně vrhají princezny, obvyklé posměšky kvůli mým jizvám a oplzlé úšklebky debilních kluků – protože proč se chovat dospěle a v posledním semestru si tyhle sračky odpustit – ubíhá den v podstatě klidně. Na konci dne jsou chodby, kterými procházím zpátky na kolej, tiché. Po hodině matematiky jsem se zdržela, musela jsem si promluvit s paní Fenwayovou, takže většina studentů už dávno budovu opustila.

Zajdu za roh a zastavím se, když uvidím, že na opačném konci chodby hlídají dva kreténi, kterým jsem se celý den aktivně vyhýbala. Zareaguju okamžitě; otáčím se, abych se vrátila tam, odkud jsem právě přišla. Moje blondáté kudrlinky za mnou při rychlé otočce vylétnou, ale než se mi podaří utéct, natáhne se ke mně ruka a chytí mě.

Zvedám pěst, snažím se vytrhnout z jeho pevného sevření, obracím se a ocitám se tváří v tvář Masonovi.

„Masone? Co to má kurva znamenat? Nech mě jít!“

„Promiň, Malá bojovnice,“ zašeptá tiše. „Nejde to.“

Zavrčím na něj, ale pak mou pozornost upoutá pohyb na druhé straně. Otočím hlavu a zjistím, že na mě zírá Cam se zlomyslným úsměškem na tváři.

Pohled do jeho očí mě na okamžik zbaví schopnosti dýchat. Je to ten samý, jakým mě probodával už předtím. Kam se sakra poděl ten veselý, koketní kluk, kterého jsem potkala v první školní den? Vypadá úplně

jinak. To jsem mu udělala já? Způsobila jsem všechnu tu nenávist, co v sobě nosí?

mlčím v Masonově sevření a nedokážu odtrhnout oči od Camova zuřivého pohledu, když vtom uslyším, jak se blíží ostatní.

„Co chcete?“ odvrátím konečně oči od Cama a dívám se na všechny čtyři, kteří mě v půlkruhu obklopili a přimáčkli ke zdi.

„Potřebujeme odpovědi,“ opáčí West. Výraz má netečný; tón jeho hlasu zní autoritativně, ještě nikdy jsem ho takhle směrem ke mně mluvit neslyšela, ale jeho pohled mě prosí, abych spolupracovala.

„Ne,“ odmítnu. Copak to Hawkovi včera nedošlo? To kurva nechápe, co znamená *ne*? Proč bych se otevírala a stala se tak zranitelnou před lidmi, kteří mnou pohrdají?

„Ano,“ oduší Hawk. „Ať už máš v plánu cokoli, zapoj nás do toho. Máme právo to vědět.“

Vzdorovitě vystrčím bradu, dívám se na ně a mlčím.

„Kdo jsi?“ vyštěkne Hawk a jeho hlas přestane být klidný a vyrovnaný, jak ho přemůže vztek.

Zdá se, že díky mně rychle ztrácí poslední zbytky trpělivosti. Moje opakované odmítání a zapírání ho štvě. Což je jediné dobře, protože jeho neustálé zatracené otázky a nerespektování osobních hranic mě vytáčí na maximum.

„Jsem Hadley Parkerová,“ prohlásím. Hlavu mám vztyčenou, trvám si na svém.

Zklamaně si povzdechne a zavrtí hlavou. „Víme, že je to lež. Přestaň si s námi zahrávat.“

„S nikým si nezahrávám. Jmenuju se Hadley Parkerová,“ zopakuju důrazněji a dávám si záležet na každé slabice. Ať tomu sakra věří, protože co se mě týče, je to zatracená pravda.

Neunikne mi, jak jím projede vztek; chřípí se mu rozšíří a zatne ruce v pěst, jak se snaží ovládat. Chybí mu jen pár vteřin k tomu, aby vyrazil a postavil se přímo přede mě, ale jakmile udělá krok vpřed, předběhne ho Cam a vrhne se ke mně.

„Nech toho,“ zavrčí. Tiskne dlaně do chladného kamene po obou stranách mé hlavy, tyčí se nade mnou a nutí mě přimáčknout se zády ke zdi. Obličej má jen pár centimetrů od mého a na tvář mi dopadne sprška slin, když vycení zuby a vyhrkne: „Hadley Parkerová je mrtvá. *Ukradla jsi její identitu.*“

„Možná.“ Pokrčím rameny a předstírám, že mě čtení novinového článku o její autonehodě ani pohled na její úmrtní list nijak neznepokojuje. Ježíši, nejsem přece zkurvenej psychopat. Dovedu cítit smutek nad ztrátou mladého nevinného života, i když šlo o nehodu. „Ale na tom, kdo jsem byla předtím, nezáleží. Teď jsem Hadley. A vždycky jí budu.“ Poslední slova zdůrazním, abych sebe i je utvrdila v tom, že tohle jsem já. Možná jsem se jako Hadley nenarodila, ani jsem tak nebyla vychována, ale ona je tím, kým sakra *chci* být.

Elisabeth je dávno pryč. Její život vyhasl dřív, než vůbec dostala šanci skutečně žít. Je moje minulost. Ta nejtemnější část mého já, uvězněná v kleci vzešlé z prostředí, ve kterém vyrostla a které ji donutilo stát se někým, kým nebyla. Ale Hadley... Hadley je svobodná. Hadley může být, kým chce, může si dělat, co se jí zlíbí.

Já jsem Hadley.

Skutečná Hadley je sice mrtvá, ale já můžu žít dál s jejím jménem, prožít budoucnost, kterou měla mít. Nejen za sebe, ale i za ni. Její tragická smrt mi umožnila žít život, o jakém se mi nikdy ani nesnilo. Život, který hodlám žít naplno.

„Fajn,“ sykne Cam a nozdry se mu rozšíří. „Nezáleží na tom, kdo jsi nebo kdo jsi byla. Chci vědět, co máš s mým tátou.“

Pozorně mě sleduje a všímá si i mého sebemenšího pohybu.

„Nevím, o čem to mluvíš,“ odpovím a moje tvář se změní v neproniknutelnou masku.

Sotva to dořeknu, sevře mi rukou krk a přitiskne mě ještě víc ke zdi. Přimáčkne tělo k mému, až se do mě zaryje každá vystupující kost. Je to stejné jako minule a předminule, když nade mnou uplatňoval svou domnělou nadvládu. Jen necítím ve vzduchu žádné sexuální napětí. Dnes je to jen nahromaděný vztek a agrese. Stejně se ale nebráním; něco mi říká, že to potřebuje, aby měl pocit kontroly.

Napíná prsty na mém krku, ale nezesiluje sevření. Nebrání mi ani dýchat, ani mluvit. Každé škubnutí prstů, každé přitíštění jeho boků k mým je teď jenom naoko.

Obličej má pár centimetrů od mého, rozeznávám kruhy z únavy pod jeho očima a škubání svalů v čelisti, jak se do mě vpíjí přísným pohledem.

„Co kurva máš s mým tátou?“ Hlas má tichý, slova znějí pomalu a kontrolovaně, ale jsou zlověstnější než fyzické projevy jeho vzteku.

Zakloním hlavu, abych se mu dívala přímo do očí. „O čem to mluvíš?“ vyhrknu. Nemůžu popřít, že se můj tep zrychlil, což nejspíš cítí, jak mu buší přímo pod palcem. *Proč si myslí, že mám něco s jeho tátou? Proč si vůbec myslí, že se známe?*

„Kecy,“ sykne, pevně mě stiskne, smýkne mnou dopředu a pak přitlačí zpátky na zeď. Všimnu si, že Mason udělal malý krok směrem ke mně, ale ani na okamžik neodvracím pohled od Camova hrozivého

výrazu a ani jedinkrát nedovolím, aby se moje pozornost přesunula od hrozby, vznášející se přede mnou. „Víš, my *víme*, že se znáte. Dokonce mě na tebe upozornil.“

Co to kurva znamená?

Nějak se mi podaří udržet si ve tváři nevzrušený výraz. „O čem to mluvíš?“ Uleví se mi, když ze sebe dokážu dostat víc než jen vyděšené skřehotání.

Teď mi stoupá na nebezpečnou úroveň, dýchám krátkými nádechy, které nemají nic společného s Camovou rukou kolem mého krku. Celé to souvisí s tím, že moje plíce teď mají pocit, že už nemůžou správně fungovat.

„Ach, tak ty sis myslela, že si tě nechá jako svoje malé špinavé tajemství?“ vyjede na mě falešně trucovitým hlasem a krutě se lesknoucíma očima. „Ne. Je mi líto.“ Tyčí se nade mnou a nezní ani trochu lítostivě. „Víš, můj otec není zrovna spolehlivý typ. Stará se vždycky jenom sám o sebe, takže ať už si myslíš, že je mezi vámi cokoli, nakonec to budeš ty, kdo prohraje.“

Začíná se mi dělat černo před očima, Camova slova ke mně doléhají jako z tunelu a v hlavě mi zní jejich ozvěna, když se je pokouším pochopit. Po celou dobu se ze všech sil snažím tvářit, jako bych právě nebyla uprostřed záchvatu šílenství.

„Jak to myslíš, že na mě upozornil?“ Moje slova znějí pevně, neodráží žádný z vnitřních zmatků, co mnou zmítají, jenže to, co potom uslyším, rozleptá slabou naději a potvrdí mou nejhorší noční můru.

„Na Camově závodě před Vánoci,“ řekne někdo, ani nevím kdo, „tě Camův táta viděl. A znal tvoje pravé jméno.“

Cítím, jak mi do hrdla stoupají zvratky a ještě víc mi brání v dýchání, protože jsem vtahována do mi-

nulosti. Hlavou se mi honí temné, zběsilé myšlenky; snažím se zachovat si zdravý rozum uprostřed něčeho, o čem jsem si jistá, že je panická ataka.

Našel mě. Ví, že jsem tady.

Do prdele.

Do prdele.

Jsem v hajzlu.

„Ale... to bylo před několika týdny,“ zamumlám a už nevidím ani školní chodbu, ani ty čtyři kretény, stojící přede mnou. Už necítím na krku Camovu ruku, protože se moje tělo začíná třást, vzpomínky prolamují moje mentální hradby a hrozí, že mě stáhnou hluboko pod vodu.

Patříme k sobě, holubičko. Ty a já. Nic nás nemůže rozdělit.

Ne. Nemůžu se tam vrátit.

Nemůžu mu dovolit, aby mě zavřel do klece.

Radši bych byla mrtvá.